

ГЛАСОВИ КАРНЕВАЛА

Када бих могао да се скаменим и да мирујем као статуа
Ја да сам мртва на платну природа, неовисна од паспартуа

Рибица да сам, а сви нек сматрају да нисам свјестан воде
Урођеник у резервату, што не зна чак ни за појам слободе

Било би сјајно да новорођенче останем кад сам већ зачет
Као лубеница зелен, а црвено да живим, али вјечито неначет

Познајем инвалида који не сања ноге него на њима скије,
и гробара што јаму ископа, те се грохотом над њом смије,

егзибиционисту разбојника што обноћ навлачи судачку тогу,
и слијепог попа, вјерујем само њему када збори о Богу

За трајно утамниченог чуо сам, а тврди да је на карневалу,
и за пустињака што пријатељу јавља да лежи на красном жалу,

за академика којему жеља је највећа бабарогу да сретне,
и мудраца што ником не даје савјет, него га с ума сметне

Не двојиш о том да ће говорити како си одувјек и био луда,
док покушаваш казати колико диван је свијет, и препун чуда

САН МИЗАНТРОПА

Промичу једни устрашено, као древни Египћани пљоснати,
затим се други однекуд појаве, као вукодлаци космати,

а треће ни опазити не можеш, само су сјене на зидовима,
попут вјeverица су четврти, веру се по оштрим бридовима,

с дугим њушкама наступе потом у валима, наличе хрту,
за њима мрки су медвједи каквих нема нити у зоо врту,

прециозне даме на бал су кренуле, очи су и репови лисице,
радничка класа вуче се с посла, али то су мишеви и мишице,

и лица крокодила, ташне, одијела: интелектуалци и криминалци,
морске псине улицом роне, у пливању су свјетски прваци,

братски се грле хоће и попови, то је заносан маскенбал,
пушком и књигом у зраку витлају, светачки то је арсенал,

слиједи их руља: протухе, курве, убојице, богаљи, божјаци,
сви које несретна мајка дјевица није узмогла да побаци

И причаш драгој шта си видио: И немој ништа да ми вјерујеш!
Не брини, мили, та исто је све вани, ни у сну не претјерујеш

КРИК У НОЋИ

Глухо је доба, и крикну језиво у даљини некаква очајна птица,
а до тебе је стигао у томе часу глас небројених самотних лица,

незнаних, која за загрљајем ближњег узалудно чезну и вапе,
и предуго траје ишчекивање њино јалово, сад већ и наде хлапе,

питају се да ли и Он за њих још хаје, те, без игдје икога свога,
и хулна се мисао замеће: има ли уопће тога доброга Бога...?

Уснула је крај тебе жена, а блажено спију у другој соби дјеца,
но иако љубављу ушушкан си, осјећајем свете љепоте и милине,

учинила је криком та птица несретна да срце нијемо већ зајеца,
и дух твој да топли дом напусти, па да се над свијетом узвине

Лебди сад над њиме, гледајући села и градове, планине и воде,
и посматра миријаде створења која сламају ужасне непогоде,

долину суза, гдје и Орфеја бешћутна нијемост црнога неба тишти,
заборавио је свечану пјесан, и крешти, пренемаже се, чак вришти

Збираш се пред зору, лѐжѐ у тебе васељена као у властити фокус,
над твојом постељом ноћ је још једном извела туробни покус

Опет си имао ону мору, каже мила, јер поглед ти је посувраћен
Мирисом кафе, и гласом благим, у живот ћеш и јутрос бити враћен

У НЕПОМИШЉЕНОМ ПАРКУ

Крочиш улицом, а ни града ни улице ни тебе на њој уопће нема,
све што је било није се збило, и тек се, заправо, да буде спрема

Вечераш привид, сад цигарету палиш, но духан је твој без дима,
драшка те горки никотин, који није, али грицка фантома у прсима

Затим, жедан, жудно отвараш грлено гротло спрам чесме сухе,
и дуго пијеш, клокоће вода која не тече ван ове пјесме глухе

Свему што биљежиш годинама претходе неживи осјећај и мисао,
а сваки бијели лист, на концу, сабласним именом ти си потписао,

али тих хартија зором већ није, у ноћи без ње однио их је вјетар,
онај што скинуо је жуту крошњу са храста који горд је и престар,

премда још никнуо није, у непомишљеном парку, тај горостас,
утварни покрет пусте празнине нерођеном је деблу донио спас

По версима што сад их наводно складаш већ се гомила плијесан,
јер нема тебе, и све је причин – навијек си вјечите пустоши несан

То бој одсудни за будући свијет анђели још увијек бију и ђаволи,
ничег још нема, али све што ће бити тебе већ и непостојећег боли

ДРХТАВОМ РУКОМ

Мада бива и неразумних што тебе сретним сматрају чак,
желио би да живио си у оно древно и благословљено доба

о ком ријетке замуцкују приче, не у музеју гардероба,
оскудни спомени давног времена палог у мук и мрак

Никакву слутњу да немаш о томе шта ће се послјије збити,
а ниједан пророк нити видовњак није могао ово ни снити,

нити врач неки, никоји волшебници и јуродиви, па не би ни ти,
јер постали смо то што јесмо покидавши са архајским нити

Од себе данашњег хтио би једино да пјесник био си и тад,
луди шаман, што није прогнан изван, нити се уздиже изнад,

Орфеј што опћу славу пјева, *gloriu mundi*, химну свијету,
а руже цвјетају за њ, машу му људи и птице кликћу у лету

Али очајник ти си, у магновеном бунилу и вјечитом грчу,
дрхтавом руком прикупљаш кристал, који је скршен у срчу

У РАСУЛУ

Посматраш своју руку како прстима пребире по тротоару,
ужурбано мили, спретно измиче ђоновима, наоко гмиже;

измигољила је друга из џепа и посљедњу изнијевши пару,
сад се, попут стијега ликујући, тријумфално у зрак подиже

Мисао прати то што се збива, и не може никако се сабрати,
спочитава јој друга како никад ништа и није успјела знати

Ипак, није важно *srebro*, јер срце ти болно вришти у ципели,
а сјећаш се како је умјело оно да се у прсима развесели

Не одустајеш лако, те увијек наново настојиш да схватиш
како се, кад и зашто збило да се у ово расуло суновратиш,

па главом више не можеш обујмити чак ни властито тијело,
а обрео си се давно у оном што бијаше заобљено и цијело

Најгоре од свега је, међутим, и то ће вјечито да те боли,
што твоја десна рука неће смјети ни лијеву сестру да воли,

и још грђе и још хуђе и још луђе: како да дух и то прихвати
што рука за руку неће ни знати, па ко ће их обје умивати?

ВЕДРА ЈЕДРА

Пишем ту пјесан посвећено, но коју год ријеч заустим,
сасвим је другачија она коју тог трена на лист спустим,

па гледам престрашен у њу, као у звјерку усред шуме,
а она је посве питома, те, штавише, и брижно мотри у ме,

посматра њежно, попут жене, и као да жели да ми каже:
од ових ријечи версе слађи, бит ће ти и твоје пјесме драже

Очајан како већ јесам, у мркли попор сегнем изнова,
али удица-оловка је на папир опет изнијела свијетла слова,

сасма противна тами, која ми гута скршене душе њедра
И знам, то ако потраје – пјесма ми неће бити чудовиште

још једно, већ лађа што плови развивши ведрâ у шир једра,
а замукнут ће врази који предуго у потпалубљу вриште,

и анђели ће на чистини да нађу властито свечано уточиште
Добро, на концу, ако морам, и ту пјесанцу издржат ћу,

потом ћу опет бити поет којему судба не бјеше штедра:
не музе, у помоћ зват ћу ђавле, моју поноћну браћу

ЗВУК У ТМИНИ

Нисам је раније чуо, али помислих да понорница у дубини хучи,
или кукавица, коју не видјех, пјева и у туђему гнијезду чучи

Такав је до мене глас стигао, непознат посве и мукло звучи
Отегнут, а потом кратак: то се комшија у боли самртној мучи

Можда и неки сиромах беспомоћан у очинској страдава кући,
заложеној, па неотплаћеној, а полиција га настоји из ње извући,

могуће да и тама, у каквој заноћио нисам, тајне знаке шаље,
или се далека брда помичу тмуло, или је нешто чак много даље

Или је ужарена магма, и ерупција ће услиједити некога вулкана,
или су тектонске кретње, а ехо потреса с незнатних стиже страна

Можда су ово и армије затутњале, ако се још једном заратило,
па гину цивили хаметице и невољне војске сучелице, глухо било

Како да сазнам шта се збива усред свеопћег црног мрака...?
Једна за другом мисли у валима стижу, и угасне намах свака,

а једина која као свијећа лелуја јест да мирно спава васељена,
док се у мени зачала чудна, али опака, нека пресудна мијена

НА КРАЈУ ЗИМЕ

Већ се и сунца укаже зрак, студен се отима од њега,
по врховима брдâ још увијек бијеле се крпице снијега,

и даље мутан је зрак, тек начас наслутиш дубину неба,
зима је, брзо ће прољеће стићи, или неће, још се колеба,

у зору хиташ улицом, умотао си шалом образе мразне,
њезине носиш рукавице, али, као и руке, оне су празне,

очи под црним стаклима, и не види се да су безизразне
Јуриш без циља, од себе узмичеш као од опаке казне,

од мржње, заправо, као да можеш побјећи од пизме
Посрћу и клецају ноге, премда у солидне стају чизме,

капа је узалуд, јер ледена је посве под њоме глава,
ни џемпер не грије срце док мртвим сновима спава,

сасма добро скривен је торзо у очеву капуту кромби,
не знаш хоћеш ли жив изићи из те зиме или већ јеси зомби

МОЈА СМРТ

Ускоро ће излишне постати и џамија и црква и синагога,
јер неће бити никог што клечао би и заклињао се у Бога

Ни траг се неће назирати од силних болница и породилишта,
нико се тад већ рађати неће, и никога неће бољети ништа

Крстаче и башлуци ће нестати, а ниједнога новог гроба,
од градова и села ни згаришта, брзо ће доћи такво доба

Све ће се ово у јесен збити, неке зиме, можда прољети,
свеједно, али блажени крај ће стићи и прије но смак свети,

Мојсијем најављени, потом и Кристом и Мухамедом,
раније него што бајке веле стићи ће истински Армагедон

Скровишта неће никаквог бити, ни под арктичким ледом
који у сухој води ископнит ће, сад петком или сриједом,

незнано кад, ништа се неће догодити устаљеним редом
Нигдје звијери ни птице, псета, пчеле што дичи се медом,

свјетло и тама неће се знати, ни муклог рога тајни звук,
празном ће васељеном господарити пустош и опћи мук,

ни суда страшног ни свијета другог, у хипу мимо свега,
анђела, врага, мисли о том што бјеше, неће бити ни Њега